

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון הרב הקדוש רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

גלייון 124 |

פרשת ויקרא תשפ"ג

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת ויקרא

וסמך ידו (א, ד). אמר הרה"ק רבי אשר מטסאלין זצוק"ל: מה שנותן ידיו על הלחם, הוא סמיכה. והחיתוך הוא שחיטה. שולחן הוא כמזבח, והמאכל כקרבן כידוע.

(קובץ שסי"ה סעיפים)

וכל קרבן מנחתך במלח תמלח, ולא תשבית מלח וכו' על כל וכו' תקריב מלח (ב, ג). ביאר הרה"ק רבי אשר מטסאלין זצוק"ל: גי"פ מלח נגד ג' המתקות: המלח ממתק הבר, הכנעה הבדלה המתקה [ביאור הדברים - כשאדם עושה איזו מצוה צריך מאד לידע שהמצוה היא שולח לו הקב"ה, וצריך להיות אצלו מקודם שלשה דברים: הכנעה, הבדלה, המתקה. הבדלה - שיבדיל ממנו כל הדברים המעכבים עשיית המצוה. הכנעה - שיכניע לבו וישבור את המחיצה של ברזל שבמוחו ובלבד. המתקה - שימתיק כל הדברים שנוצק להמתיק וידע ויבין גדול החילוק בין טוב להיפוך מהיות טוב].

(שם)

וכל קרבן מנחתך במלח תמלח (ב, ג). רומז כי בכל עבודת ה' הנקרא 'קרבן מנחה' כידוע, צריך לצרף בחינת 'מלח', היינו מרירות והכנעה מעט. וכמו שנמצא כתוב על הבעש"ט נבג"מ שפעם אחד התפלל עם תלמידיו בהתלהבות גדולה בלי הכנעה, והיה עליהם קטרוג, רק שנמצא בהם אחד שהתפלל בהכנעה ונצולו בזכותו.

(דברי שלום)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

הדיבור והלב

יתמך דברי לבך (משלי ד, ד). שני פירושים: אמאל איז פאראנען אז ה' יתברך העלפט אז דאס הארץ שפארט אונטער די ווערטער, און אז נישט - זאלין די ווערטער אונטער לעהנין דאס הארץ [-פעמים יש שה' יתברך עוזר והלב תומך בדיבורים, וכשאין זה כך - צריך להיות שהדיבורים יתמכו את הלב].

עיטורי קדוש

כשהם לומדים ומתפללים אין רגשי ליבם מתעוררים? אנשים אלה באים מ'מתינו שיתירו את לבם - לא יוכלו לעבוד את ה' חלילה, ומה תהא תקנתם?

על כך באים דברי רבינו. רבינו אומר שהתעוררות הלב אינה אלא מתנה ועזר מאת השי"ת. ומי שעדיין לא זכה לכך צריך לעזור את לבו על ידי דיבורי הקדוש.

וכבר אמר הרה"ק בעל 'בית אהרן' מקארלין זיע"א, שצריך ליתן הודאה להשי"ת על מה שכתב בתורתו 'בפיך ובלבבך לעשותו' - 'בפיך' קודם ל'בלבבך', כי זהו מורה שיכולים להתחיל בפה וממילא לבוא אל הלב, אבל אילו היה נכתב 'בלבבך' קודם איך היו מתחילים לעבוד את ה'?

'בפיך ובלבבך'

אבל באמת, אופן עבודה זו, לעזור את הלב על ידי הפה - אינו מצב של בדיעבד כלל וכלל. אצל הצדיקים ההולכים בדרך רבינו הקדוש רשי"ק זצוק"ל מצינו, שעיקר שיטתם בסדר העבודה היה דווקא להתחיל עם הפה, ומשם לבוא אל הלב. ידועים דברי הרה"ק רבי מרדכי מלעכוויטש זיע"א לגבי ענין האמונה, שצריך לבוא 'מהחוץ אל הפנים', ופירש בזה את הכתוב 'האמנתי כי אדבר' - שבכדי לזכות לאמונה צריך לדבר דברי אמונה עוד ועוד, עד שיפעלו על הלב.

הרה"ק רבי יוחנן מראחמיסטריווקא זיע"א ראה פעם תפילה של חסידי קארלין, שהיתה בקול ובהתלהבות כדרכם. התבטא הרה"ק על כך: "אם תפילתם היא ממעמקי הלב, אזי הוא טוב מאוד". נענה אליו אחד מזקני חסידי קארלין שהיה שם, ואמר לו: "לא כך למדנו אצל רבותינו. הם לימדו אותנו, שתחילה צריך לקיים 'בפיך', ורק עי"ז באים ל'בלבבך'".

וכה הם דברי הרה"ק רבי שלום מקידינוב זיע"א שהיה נכד רבינו הרש"ק, בספרו 'עטרת שלום' (דף כד): "...שיתלהב הלב בהלהב העולה מהבל פה, עי"ד הפסוק 'בפיך ובלבבך לעשותו', וכמי"ש בזה"ק 'בפיך' והדר 'בלבבך' והדר 'לעשותו'.... התפעלות הלב יהיה דווקא על ידי הדיבורים והתיבות הקדושים, אבל לא עי"ד דבר אחר... והנה יצא לנו מזה מוסר השכל, דכמו שהלב נתפעל ונתלהב בקדושה עי"ד דיבורים הקדושים, כן ר"ל בהיפוך - עי"ד דיבור והבל רע נתלהב הלב לרע ר"ל, ומהלב נמשך כל התאוות רעות והלב מלך על כל הגוף, על כן החמירו רז"ל שצריך לשמור את עצמו מאד בשמירת הלשון והפה, ומדה טובה מרובה".

דיבורי קדוש

הנה על פי פשט פסוק זה הוא המשך למה שנאמר בתחילת הפרק 'שמעו בני מוסר אבי', כלומר שדברי המוסר יתמכו את הלב ויסייעו בידו להיות תרים ומגן נגד היצר האורב לנפשו בכל עת. כי הלב מושל על הנפש, והתאוה ויצר הלב מסייתם את האדם בכל עת לסור מחוקי החכמה (עי"פ מלבי"ם).

אבל המהר"ל מפרגא בספרו נתיבות עולם (נתיב התורה), מבאר את הפסוק באופן אחר והוא, שרצה שלמה המלך עי"ה להזהיר את האדם על התורה, ואמר לוכי כאשר נתן הקב"ה התורה לבני ישראל אמר להם 'יתמך דברי לבך', כלומר, התורה שהיא דברי השי"ת, 'יתמך לבך'. כי לב האדם הוא מקור חייו, והתורה צריכה להחזיק את הלב ולתת לו חיים, כי רק עי" שמירת המצוות יכול הוא לחיות חיים אמיתיים.

כי כן הוא האמת - שדברי התורה תומכים ומאשרים את כל העולם כולו, ואי"כ איך לא יהיו מאשרים ותומכים גם את האדם עצמו, שהוא עוסק בתורה בעצמו. עי"כ תוכיח המהר"ל.

שני אופנים

ועתה בא רבינו ומבאר את הפסוק על ענין התפילה. כי הנה בשני אופנים אפשר לדבר דיבורי התפילה כראוי - לפעמים עוזר השי"ת והלב מתעורר ומתלהב והתפילה היא ברגש ובכוננת הלב, ובאופן זה הרי שהלב תומך את דיבורי התפילה שייאמרו כראוי. אך פעמים יש והלב סתום ואין בו שום רגש. במצב זה צריך האדם לעשות איפכא והיינו עי" דיבורי התפילה יתעורר לבו, ובזה נקרא שהדיבורים - דברי התפילה - תומכים את הלב.

ודברים אלה אינם נסובים על התפילה בלבד כי אם על כל דיבורי הקדוש - דיבורי עבודת ה', דיבורי תורה. כי למשל בעת לימוד התורה, בעת שהאדם לומד ולבו בל עמו, אזי על ידי שישקיע עצמו לתוך הדיבורים יזכה שיעוררו את לבו.

הפה קודם ללב

הנה הסדר הרגיל צריך להיות שהלב הוא שיעורר את האדם לעבודת ה'. וזהו כי סוף מעשה במחשבה תחילה, והעשייה מתחילה ממחשבת הלב. וגם עצם עבודת ה' צריכה להיות מתוך התעוררות רגשי הלב באהבה ויראה להשי"ת. אך מה יעשו אנשים פשוטים שאין לבם טהור וליבם אינו מעוררם, ואף בעת עבודתם

הצדיק הקדוש רבי שלמה מקרלין זי"ע מחכה ליהודים, להשפיע כמו בחיים חיות

אמונה, יראת שמים, קשר לבורא עולם, שפע ברכה, ישועות ורוב טובה.

הנכם מוזמנים אליו בכל עת, כל השנה!

לתיאום ופרטים נוספים חייגו ל'מרכז לודמיר':

02-54-35-660

ארוחות מאורגנות לקבוצות

שתייה חמה וכיבוד קל

מקוה טהרה מהודר

בית הכנסת לתורה ולתפילה

חדרי אירוח נוחים ומאובזרים

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

פריעת חוב מגלגול קודם

"זה כמה שנים ששוק הבהמות עבר מכאן לחלקה האחר של העיר. ירושלים הולכת ומתרחבת. כנראה שכמה שנים טובות לא היית כאן, הלא כן?..." היו דברי אותו יהודי.

קלמיש התבייש לשאול אנשים היכן ממוקם שוק הבהמות. על כן הלך ותר בכל רחבי העיר כדי לחפש את השוק.

דמעות החלו לבצבץ בעיניו. כך עבר עליו זמן רב של שיטוטים, עד שכבר העז ושאל את העוברים והשבים היכן יוכל לקנות חטאת.

כאשר הגיע סוף סוף אל השוק ופנה למוכר הבהמות שהכירו משנים קודמות, קיבלו הלה בתרועות רמות:

"שלום עליכם קלמיש! זה כמה שנים שלא ראיתך פה. קרה לך דבר מה שמחמתו לא יכולת לעלות לרגל?"

קלמיש ניסה לתרץ עצמו באמתלאות שונות, עד שפקעה סבלותו והוא קרא:

"בבקשה תן לי כבר את ה'חטאת' שלי ושחררני שאוכל ללכת להקריבה..."

המוכר הביא כבשה שמנה במיוחד, כך על צווארה חוט אדום, ונתנה בידיו של קלמיש.

קלמיש החל צועד עם הכבשה, אך היתה הכבשה שהיתה שובבה לא קטנה, קפצה והשתוללה, עד ש...נמלטה מתוך ידיו.

מכיון שכבר היתה הכבשה קדושה בקדושת חטאת, החל קלמיש המבוהל לזעוק בקול גדול:

"אוי ווי! החטאת שלי, החטאת שלי ברחתי! עזרו לי לתפוס את החטאת שלי!"

וכך התרוצץ קלמיש ברחובותיה של ירושלים, כשהוא רץ אחר הכבשה וצועק:

"החטאת שלי ברחתי, החטאת שלי..."

סוף סוף תפס את הכבשה. והגיע עמה אל שערי בית המקדש.

קלמיש דימה בליבו כי כאן בוודאי הגיע המסע המייגע לסיימו, וחיש מהר יוכל להקריב את קרבנו ולהתכפר. לפיכך מיד עם כניסתו החל להאיץ ככהנים שיתחילו בהקרבת הכבשה. אולם כנראה שכח קלמיש כי אין מקריבים קרבן חטאת עד שיהיה בעליה בעל לב שבור בתשובה שלימה.

לנוכח קשיחותו של קלמיש לא היתה ברירה, והלוויים פתחו בניגונים מיוחדים שסגולתם לעורר את הלב לתשובה שלימה. אך ליבו של קלמיש לא נסדק ולו במאום. או אז פתחו הכהנים משרתי ה' בדברי מוסר ותוכחה. אך גם אלו לא הועילו להנמיך את רוחו הגאה של קלמיש.

זמן רב חלף עד שהבחינו הכהנים כי לבו של קלמיש החל להישר ומעיניו החלו זולגות דמעות. או אז ניתן האות והחטאת הוקרבה כדת וכדין.

הרבי הקדוש מאפטא סיים את הסיפור ואמר:

גם אני, בגלגולי הקודם, הייתי נמנה בין הכהנים שעבדו בבית המקדש באותו יום. אולם מכיון שחשתי בראשי נאלצתי להיעדר מעבודת המקדש לשעות מספר. נשארתי אפוא 'בעל חוב' לקלמיש זה, על שלא נתתי לפניו דברי מוסר ותוכחה.

"מה נאה אפוא תעתי", סיים הרבי, "שסיבב הבורא מסבב כל הסיבות, שתתגלגל נשמתו של קלמיש ביהודי הנכבד שבא הנה לשבת קודש. שלחו הקב"ה בצל קורת ללשבת קודש, בכדי שאוכל לפרוע את חובתי כלפיו, גם שלא בידיעתו. כעת תבינו מדוע נמנעתי מלכבדו, ומדוע גרמתי לשבירת ליבו..."

(עי"פ ספר 'זכות אבות'. לרגל יומא דהיולא ה-198 של הרה"ק מאפטא זיע"א - ה' תסן תפ"ה-תשפ"ג)

בית מדרשו של הרה"ק מאפטא ז"ע במזיבו' שבאוקראינה אחרי שיפונו עיי אנדו' אהלי צדיקים

המחזה היה מתמיה ביותר. פניו החפויים של היהודי ההדור ונשוא פנים כמו דיבור מעצמן. ארשת פניו העצובה והמועקה שניבטה מבין עיניו, הביעו היטב את ציפייתו הנכזבת לקבל יחס נלבב ומכבד מאת הרבי הקדוש, בשל רום מעלתו הרוחנית וגדולתו התורנית.

ממרחקים עשה התלמיד-חכם הנכבד את דרכו עד לאפטא, מקום מושבו של הצדיק הישיש שנודע בשערים שמו. חפץ האיש לשהות בצלו הטהור של הצדיק, לעדן את נפשו ולהתעלות כהוגן. לא בעל גאווה הוא חיליה היהודי הלמדן, ואינו מחפש שררה יתרה. אולם ציפה הוא לקבלת פנים שונה במעט מכל האחרים הפוקדים את החצר, נלבבת ונרגשת יותר. אך הנה כשהופיע לפני הרבי הקדוש, קיבלו הרבי באופן שווה לכולם, וכך גם בכל מהלך השבת, בתפילות ובסעודות - לא חלק לו הרבי כל גינוני כבוד כלשהם. אף מקום מושבו לא היה במזרח, אלא עם כל פשוטי הקהל.

המשמשים בקודש, כמו כל הקהל הקדוש שהסתופף בצל הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא, תמהים ונדהמים היו עד מאוד. הכירו הם את אהבתו הגדולה של הרבי לכל בר ישראל ואת חיבתו לכל מי אשר בשם יהודי ייקרא. הלא על שם מידתו זו נחקק שם ספרו 'אוהב ישראל'. גם, כי במקומות רבים בספרו הקדוש מביא הרבי דברים בוטרים אודות ענין זה. כך לדוגמא, דבריו בפרשת פנחס: "...עיקר חיות הצדיק הוא כשרואה שנמשך לזרע ישראל כל מיני חסדים טובים וכשהם שלמים בכל מיני שלמות, הן בעבודת ה' הן בדרכי העולם הזה שלא יחסר להם שום דבר - זהו חיות הצדיק, ותמיד הוא כוסף ומתאוה ומשתוקק על זה. אבל חס ושלום כשהם נעדרים מטובות האלה - אז לא יערב להצדיק נפשו..."

הצדיק, שהבחין באכזבתו של היהודי הנכבד וידע על תמיהתם של החסידים על התנהגותו אליו, פתח ואמר:

מעשה בזמן שבת המקדש היה קיים. בעיר סמוכה לירושלים חי יהודי ו'קלמיש' שמו. קלמיש זה היה עולה לרגל בכל אחד משלושת הרגלים, תמידין כסדרן, שנים רבות, כבצעירותו כך בזקנותו.

שנה אחת קפץ עליו רוגזו של שטן, והלה החל לשדלו שיחדול מעלייתו לרגל. הן כבר זקנת הרבה, זקנך הלבן יורד על פי מידותיך. אינך חייב כה להתאמץ ולצעוד עד ירושלים, לחש היצר על לבו של קלמיש עוד ועוד.

תחילה היה קלמיש עיקש בדתו במלוא החמימות, אולם אט אט נחה דעתו עד שלבסוף נתרצה לעצת היצר, ונשאר בביתו בחג, מבלי לעלות ולראות את פני האדון ה'.

ברגל השני כבר הייתה מלאכתו של השטן קלה יותר, ובקלות יחסית הצליח למנוע מקלמיש את העלייה לבית המקדש.

מכאן ואילך כבר היה קלמיש נותר בביתו במועדים, במשך כמה שנים. רחמנא ליצלן.

יום אחד, שגג קלמיש, וחטא בעבירה המחייבת קרבן חטאת. קם קלמיש ויצא מביתו, לאחר שנים מספר שלא עשה כן, ועלה לירושלימה. היטלטל קלמיש הזקן והתאמץ כהוגן במשעולי הדרך המייגעת, עד שלבסוף דרכו רגליו בעיר הקודש.

על פי זכרונו מלפני שנים, שוק הבהמות היה ממוקם סמוך לחר הבית. ואכן פנה לשם מיה. אבל כשהגיע לשם לא ראה שום בהמה לפניו. האיש שנשאל על ידו היכן שוק הבהמות, עמד מופתע ונדהם.

החיים בלודמיר

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

שבת 'שבענו מטובך'

שבבת קודש שעברה, פרשת ויקהל-פקודי - החודש, התקיימה בעיר לודמיר 'שבת הישועות' - שבת 'שבענו מטובך', במחיצת כ"ק מרן אדמו"ר מפנינסק קארלין שליט"א.

קהל רב ובתוכם חסידים נגידיים ואנשי מעשה, עלו לודמיר וקיימו בצוותא את השבת הנעלית בצל רבינו שלמה כמו בחיים חיותו. בצהרי יום ו' התקיים מעמד תפילה ותחנונים על ציון רבינו בהתעוררות גדולה. אדמו"ר מפנינסק קארלין שליט"א נשא שיחת הכנה דרבה למעמד התפילה, במהלכה הדגיש

ילדי רבינו שלמה

חידת השבוע

חידה: מדוע לא כבד הרבי מאפטא את האורח התלמיד-חכם?

הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחי' לקו לודמיר 02-3011122, להכנס לשלוחת הידיים - שלוחה מספר 0,

ולפעל לפי ההוראות. בין הפותרים נכונה תגלגל זכות רכישת ספרים.

את התשובה יש לשלח עד ליום ראשון פרשת זו

אוצרות ומשגים

צ"ך בכוח של קדשה גדול ועצום כדי להתגבר עליהם.

רבינו שלמה עמד במלחמה זו בחד החנינית. בדבקותו המתמדת בשם יתברך, בגשמתו הגדולה והגבוהה ובהשגותיו הנשגבות והעלאיות, יכול היה לצאת למלחמה נגדם ללא חת. אודות מלחמתו של רבינו שלמה לבטל את הכוחות הללו - בשבועות הבאים.

החדר שנעשה נקי ומקדש - חלק א'

השבוע נמשך ונספר לכם על הקורות את רבינו שלמה מקארלין בעת שהותו בצל המגיד מן לאטשוב.

באותם ימים היתה מצויה תופעת 'חיצוניים'. היו אלה כוחות של רוחות רעות ושידים, שאינם נראים לעין אך מרגשים לכל אדם בגוחחותם הפוגעניות. לעיתים אף היו ממש מזיקים לבני אדם.

כוחות טמאים אלו הטיחו את חתתם על הכל, והיה